

Verdens frelse

Martinus i sin lejlighed på Mariendalsvej

1. Kærlighed er det eneste fornødne til verdens frelse

Hvad er det, menneskene skal frelses fra? Skal de frelses fra noget som helst? Er de ikke, som de skal være? Det er de langt fra. Menneskene er under udvikling eller skabelse, og det drejer sig om at se, hvad det er, der kan fjerne menneskene fra alle de mange mørke tilstande, de befinder sig i. Hvorfor fører de f.eks. krig? Hvorfor laver de koncentrationslejre og piner andre mennesker til døde? Hvorfor laver de kernevåben? Hvorfor er de intolerante? Hvorfor bagtaler de hinanden?

Det gælder om at finde årsagen til disse mørke tilstande, og de har kun én eneste årsag, og det er mangel på kærlighed. Kærlighed er det eneste, der kan få menneskene bort fra de mørke tilstande. Det eneste fornødne er derfor at komme til bunds i, hvad kærlighed er.

Kærlighed i sin højeste instans er selveste Guds ånds udstråling. Det er meningen, at menneskene skal komme til hundrede procent at udstråle Guds ånd. Deres bevidsthed skal blive den fuldkomne manifestation af "den hellige ånd".

2. Våbnene kan ikke frelse verden

I naturen ser vi, at alle de foreteelser, som Gud har gjort færdig, i deres slutfacit i allerhøjeste grad er til glæde og velsignelse for levende væsener. Det er klart, at det skal mennesket også blive. Det er ikke meningen, at det skal være til forbandelse, lidelse og sorg. Det skal ikke blive ved at være årsag til andre menneskers lidelse. Det skal blive i Guds billede, og for at lære at forstå hvad dette billede er, må man studere kærligheden. Der er mange, der mener, at våben kan frelse verden. De skaber vældige mordvåben og tror, at de kan skabe fred og befri menneskene med disse våben. Det lader sig ikke gøre. Der findes ikke noget

som helst, der kan udfri menneskene fra krig og lidelse, sygdomme, nød og elendighed, udover denne ene ting – kærligheden.

3. Den ægteskabelige kærlighed kan ikke frelse verden

Den ægteskabelige kærlighed er blevet lovsung til skyerne af forfattere og kunstnere som det eneste saliggørende. Det er den også i en vis udviklingsepoke, hvor det er den eneste sympatitilstand, menneskene kan opnå. Men det skal den ikke blive ved med at være – en så ringe sympatitilstand kan ikke frelse verden. Hvis den ægteskabelige sympati kunne frelse verden, ville den for længst være frelst, men den kan ikke engang frelse sig selv. Vi ser, hvordan ægteskaberne degenererer, hvordan der opstår utroskab og mange ulykkelige ægteskaber, der fører ulykkelige skilsmissebørn og mange andre ubehagelige ting med sig.

4. Guds ånd manifesterer sig i parringsakten

Det er ikke sådan, at jeg vil gå imod ægteskabet. I den epoke, hvor ægteskabet hører hjemme, er det en guddommelig foreteelse. Ægteskabet har ført menneskene gennem mange ulykkelige tilstande og været det højeste lys gennem de primitive, mørke tilstande, hvor de så at sige var vildmænd. Parringskærligheden var det eneste punkt eller den eneste realitet, hvor de havde forbindelse med den guddommelige magt. Denne guddommelige magt manifesterede sig i den såkaldte parringsakt eller seksuelle akt, der befordrede forplantningen og gav menneskene den højeste vellystfornemmelse, der overhovedet eksisterer. Denne vellystfornemmelse er intet mindre end et lille lysglimt af den guddommelige ånd! – Man er ikke vant til at kalde det Guds ånd. Man er vant til, at Guds ånd er de

ord, man hører i prædikerne i kirken, men det er kun indirekte. Den direkte fornemmelse af Guds ånd forekommer gennem dette guddommelige lys, der manifesterer sig i parringsakten, og som har befordret hele dyreriget frem i udviklingen til den menneskelige tilstand, og som også befordrer mennesket i sin første begyndende primitive tilstand.

5. Alkærligheden er noget andet end den ægteskabelige kærlighed

I den primitive tilstand er ægteskabet det højeste guddommelige lys, mennesket kan opnå, men det er skabt til at opnå et langt større lys. Det skal blive i Guds billede. Vi ser derfor også, at det udvikler sig videre, og at der kommer en ny kærlighedstilstand frem. Mennesket skal opleve en helt anden kærlighedstilstand, og det er alkærligheden. Den ægteskabelige kærlighed er i sig selv ikke kærlighed, den er godt nok en sympati, men den er på betingelser. Den er ikke indstillet på hellere at give end at tage, men derimod på at skulle eje. Hvis de to parter ikke gensidigt har ejendomsret over hinanden, opstår der disharmoni, og ægteskabet bliver ulykkeligt. Ægteskabet er som sagt guddommeligt, så længe menneskene er prædestinerede til at kunne blive lykkelige ved det, og derfor vil det heller ikke ophøre, så længe der overhovedet er brug for det.

6. Åndsvidenskaben – talsmanden den hellige ånd

Men nu er menneskene nået frem til et udviklingsstadium, hvor de er i stand til at kunne tænke og forstå mere, end de tidligere har kunnet, og derfor kan verdensplanen nu manifesteres anderledes for dem. Det, der er tilbage at manifestere af verdensplanen, er alt det, de

ikke har fået i Bibelen, men som Kristus lovede, at Faderen skulle sende dem i form af “talsmanden den hellige ånd”. Den skulle lære menneskene alt det, Kristus ikke kunne forklare dem dengang, da de ikke var udviklet til at kunne forstå det. Talsmanden den hellige ånd er ikke en mand, der skal komme. Det er ikke en verdensgenløser. Det er derimod en videnskab, det er en viden om de allerhøjeste foreteelser, en forklaring og uddybning af Kristi store sandheder, så de bliver til åbenlyse kendsgerninger for menneskeheden.

7. Det er åndsvidenskabens opgave at forklare den seksuelle polforvandling

Ved hjælp af åndsvidenskaben er vi i stand til at følge menneskets udvikling, og det er ikke særlig indviklet eller mystisk. Man kan følge den helt og holdent i kraft af de organer, der befordrer menneskenes udvikling. Disse menneskelige organer er den maskuline og den feminine pol. Alle væsener har disse to poler i sig, men de er ikke lige udviklede. Symbolsk set opstod det enpolede væsen, da Gud skabte Eva af Adams ribben. Eva-væsenerne er enpolede væsener, da den ene pol er latent. Disse enpolede væsener er skabt på en sådan måde, at de kan komme til at opleve den kontrast, der er absolut nødvendig for at kunne opleve det højeste lys. Denne kontrast er mørket. Oplevelsen af mørkekontrasten eller “syndefaldet”, som Bibelen kalder det, befordres af “eva-princippet” eller den enpolede tilstand. Det er ikke noget syndefald, der er kun tale om fejltagelser, og af fejltagelserne får menneskene kundskab. Vi ved også, at slangen vejledte eva-væsenerne til at nyde af kundskabens træ. Der står, at Eva sagde til slangen: “Når vi spiser af kundskabens træ, skal vi dø”, og slangen svarer: “Nej, I skal ikke dø, derimod skal I få evne til at kende forskel på godt og ondt ligesom Gud selv”, Og dette var netop Guds plan. Slangen fristede ikke, men vejledte eva-væsenerne,

og den var det første udslag af verdensgenløsningsprincippet, der har til opgave at vejlede menneskene. Det har det gjort gennem tiderne ved, at Guddommen har sendt højere udviklede mennesker som førere og vejledere.

Vi kender f.eks. Kristus som en stor vejleder for menneskene. Han førte dem frem til det stadium, hvor de er i dag, men nu kan menneskeheden ikke føres længere ad den vej. Religionerne er skabt som næring for følelsen, men nu har de tabt deres magt over menneskene, da disse har udviklet en overordentlig stor intelligens og derfor fordrer, at alt skal være logisk. De skal kunne se, at det kan betale sig. Det skal være noget, der virkelig er positivt. Det kan kun forklares for menneskene ved, at det bliver åbenbart i intelligensmæssige analyser, der samtidig også tilfredsstillende følelsen og de øvrige sanser, menneskene har udviklet til dato.

8. Dyriske og menneskelige tankeklimaer

Det, menneskene nu skal lære og vænne sig til at forstå, er tilblivelsen af denne nye kærlighed, som skal frelse verden. Denne kærlighed er den alkærlighed, man tildeler Guddommen, men som menneskene også skal nå frem til at kunne manifestere. Hvert enkelt menneske skal nå frem til i sig at have en udstråling af Guddommens eget strålevæld, hvilket fornemmes som det højeste lys. Det skal menneskene nå frem til, men hvad er det, de udstråler i dag? – De udstråler mørke tankeklimaer, som gør andre bedrøvede og syge, som myrder og dræber, som får andre til at lide, blive vrede, hade og forfølge. Det er i stor udstrækning det, der sker på jordmenneskenes nuværende trin, hvor alle er i krig med alle. Det er rigtigt, at vi ikke ligger i krig her i Skandinavien, men hvorfor gør vi ikke det? – De lande, der ikke er i krig, er bundet ved andre magter. De større magter behersker de mindre lande. Man kan sige, at der er våbenstilstand – fred er der absolut ikke. Men

det er jo det, menneskene nu længes så meget efter. De længes efter fred, og den kan kun skabes ved Guds ånd i mennesket – altså gennem kærlighed. Den kærlighed, som ægteskabet manifesterer, er ikke den “rigtige” kærlighed. Den er et vældigt guddommeligt princip, der hvor menneskene er primitive og ikke har noget andet lys og må forsvare sig overfor den omgivende verden, der i realiteten er fjendtlig. De vilde stammer lå i krig med hinanden. De måtte kæmpe mod hinanden. De måtte dræbe dyr og undertiden også mennesker for selv at kunne bestå.

9. Alkærligheden er ikke en platonisk kærlighed

Men vi har også en anden kærlighed, den virkelige kærlighed, der manifesterer sig gennem dette “hellere at give end at tage”. Det bliver den højeste nydelse for væsenerne at kunne give og hjælpe alle vegne, hvor der er nød, kunne glatte ud, sprede solskin i triste menneskers bevidsthed, hjælpe andre mennesker på fode, hjælpe dem til rette, give dem vejledning osv. Det er blevet en vældig stor glæde og nydelse for sådanne mennesker, der er udviklet til at have alkærlighed. Denne alkærlighed er altså ved at blive udviklet i menneskene, men de har ikke forstået det. De hører nok lidt om kærlighed fra Bibelen, at man skal elske sin næste som sig selv osv. Man siger f.eks., “det var et kærligt menneske”, og “hun var en kærlig sjæl” osv. De har jo også allesammen noget af denne alkærlighed, men man må ikke forveksle den med ægteskabskærligheden, for den har den ikke noget at gøre med. Det er rigtigt, at gifte mennesker eller ægtepar godt kan være kærlige mod omgivelserne, men det er en platonisk kærlighed. Det er ikke en “kærlighed med ild”. Det kan give tilfredshed at kunne skabe glæde omkring sig, men det skal blive til en langt større kærlighed. Det skal blive en kærlighed, der ikke står under den guddommelige nydel-

se af Guds ånd, de havde i parringsakten. I den nye kærlighed skal Guds ånd komme frem i en overdådig tilstand. Det er det, menneskene skal udvikle sig henimod, og det sker altså gennem dobbeltpoletheden.

10. Den ægteskabelige kærlighed ligger til grund for krigen

Da Gud tog et ribben ud af Adam, blev Eva dannet. Det var ikke en kvinde, det var en væsenstilstand. Disse nye væsener var enpolede væsener. Denne enpolede tilstand begyndte at opstå i planteriget, og da væsenerne var blevet enpolede, opstod dyreriget, og ud af dyreriget opstod det begyndende menneske, der stadig levede på dyrets princip. Mennesket begyndte at få intelligens, og det begyndte at få udviklet følelse. Det kunne føle had og kunne hævne sig osv. Det kunne udvikle krig, det kunne udvikle mordvåben, og det førte det frem til det stadium, hvor det i dag står på sit allerhøjeste punkt, hvor det kan bruge naturens kræfter og udslutte byer med millioner af mennesker og deres kulturværdier. Det kan gøres i løbet af sekunder. Det er ikke alkærligheden, der ligger til grund for det, men derimod mangel på kærlighed. Det er en attribut til den ægteskabelige kærlighed, til den dyriske kærlighed. Men det er jo klart, at mennesker, der skaber atombomber og andre våben, mennesker, der kan lyve og stjæle, myrde og dræbe, ikke kan være i Guds billede eller være færdige mennesker. De skaber jo mørke og lidelse, hvor de end går på jorden, men de skal blive til noget andet, og de bliver til noget andet. Menneskene benytter de menneskelige evner i det dyriske principps tjeneste, og det bevirker, at hele verden i dag opretholdes i kraft af den dyriske magtudfoldelse. Krigene er en dyrisk magtudfoldelse. Den stærke kan tvinge den mindre stærke, men det er ikke fred. Det er en fængsling, det er dressur. Det er ikke den fred, menneskene skal have.

11. Lidelse afføder næstekærlighed

Menneskene skal have en fred, hvor alle af fri vilje giver sig selv til hinanden. Det er denne kærlighed, der skal frem, og vi kan glæde os over, at den er stærkt i udvikling hos menneskene. Den er nået et stykke frem i alle kultur-mennesker. Det kan måles ved, hvad de kan nænne at gøre. Der, hvor de ikke kan nænne at gøre ondt, har de næstekærlighed. Og der, hvor de godt kan nænne at bagtale, lyve eller hævne sig, er de med til at opretholde mørket og dyreriget. Der, hvor de hjælper dem, der lider, og er imod alle de mørke udfoldelser, dér har de næstekærlighed. Men det er ikke nok, den skal nå frem til et langt højere stadium, så den kan komme til helt at beherske verden. Det er ikke meningen, at alle skal leve i krig med alle, men det kan ikke ændres ved at læse bøger, ved at præsten prædiker, eller man holder foredrag. Det kan ikke frelse verden. Det fundamentale, der frelser, er den lidelse, der opstår, der hvor man handler forkert. Det udvikler den humane evne, og denne evne er den begyndende kærlighed, der skal skabe verden om.

12. Fårene og bukkene

Når mennesker, der f.eks. har gennemgået koncentrationslejrenes forfærdelige tilstande med tortur, lemlæstelse og en pinefuld død, fødes igen, kan de ikke huske, de har gennemgået disse lidelser, men der er sket noget med deres mentalitet. Når de står overfor andre mennesker, der er ude for lidelser, har de i sig en evne til selv at fornemme lidelsen. De er således blevet humane.

Lidelsen er smertefuld i øjeblikket, men i de kommende liv er det et vældigt plus for væsenerne, for hver gang de har gennemgået en mørk skæbne eller lidelsestilstand, vokser deres humane evne. De er blevet humane, og det er dem, Kristus kalder "fårene" og stiller ved sin højre side på dommens dag. "Bukkene" er dem, der

endnu ikke har lidt nok. Det er dem, der stadig kan myrde og dræbe og som siger, "det manglede bare, at man skal finde sig i det. Vi skal have våben. Vi skal have militær". De skal have alle disse ting for at kunne udfolde årsagen til de lidelser, som til sidst skal bringe dem den humane evne, så de kommer over på den højre side til fårene, der skal gå frem til lys, lykke og fred. Hver dag bliver der så at sige flyttet mennesker til denne gruppe, og når den bliver i flertal her på jorden, begynder der en ny tilværelsesform, og menneskene begynder at kunne skabe fred. Men endnu er de ikke i flertal, det er derimod de mennesker, der har dyrisk mentalitet.

13. Det femte bud

Disse mennesker har dog mange gode sider, men de har også sider, hvor de udfolder årsag til mørk skæbne uden at vide det. F.eks. slagter de dyr. Her i Danmark bliver der slagtet tusinder af svin om dagen. Der opfostres mink, ræve og andre pelsdyr, for at de kan flås, og der kan blive pelse ud af det. I god tro spiser menneskene kød, de mener, det er en tradition og gammel skik, og at man ikke kan leve på anden måde. Man kan ikke bebrejde dem, at de i øjeblikket lever i denne naive tilstand, men man skal ikke blive ved med at dræbe dyr. I det femte bud står: du skal ikke slå ihjel, der står ikke noget om, at man gerne må slå dyr ihjel. I Bibelen står der også, at planterne blev lavet til føde for menneskene. At der er kommet andre tider med hungersnød, hvor menneskene er blevet vænnet til at spise kød, er en anden side af sagen, men det forandrer ikke princippet, at det er imod kærlighedsloven. Hvis man virkelig vil være med til at skabe kultur, humanitet og fred i verden, må man iagttagende, at man ikke er med til at udfolde disse drabstilstande. Det er ikke en livsbetingelse for menneskene at æde dyrenes kød for at eksistere, tværtimod, jo højere udviklet man er, jo dårligere tåler man den animalske føde.

14. Hvornår det kan nytte med teoretisk viden

I det daglige liv gør menneskene også mange andre ting uden at tænke over, at der kan være noget galt i det. Men de får virkningerne deraf, og det gør dem humane. Når de er blevet humane og er imod krigsførelse, drab og kødspisning, kan åndsvidenskaben hjælpe dem. Så kan det nytte, at man taler og skriver bøger, for så er menneskene blevet interesseret i denne nye form for tilværelse. Når mennesker kommer til mine foredrag, er det vel for at høre noget om livet, dets struktur og den guddommelige verdensplan, der viser, at "mennesket skal blive i Guds billede efter hans lignelse".

15. Forelskelsen i det modsatte køn afløses af en større sympatitilstand

Hvordan kan man nu kende denne kærlighed, der udvikler sig i menneskene? – Ja, det er ikke den ægteskabelige kærlighed, der kun er en sympati indenfor ægteskabet, afkommet og familien. Den kan ikke frelse verden. Den er en selvopholdelsesdrift, en besiddelsesdrift, der var nødvendig, dengang væsenet var primitivt. Men efterhånden er menneskene blevet kultiverede og humaniserede, så de kan udfolde noget mere sympati. Man ser, at der begynder at opstå en ny tilstand i dem. De, der tidligere blev forelsket i det modsatte køn, taber denne lyst. De opdager, at de ikke har denne tendens. Det tiltrækker dem ikke, derimod har de en hel anden stor følelse. De kan udstråle kærlighed til både det ene og det andet menneske, og det ganske uafhængigt af, om det er mand eller kvinde, for de ser den humane tilstand, den menneskelige tilstand i mennesket. De har en overdådig magt til at fremkalde kærlighed i sig selv, så de får den største lyst til at omfavne og kærtegne. Det kan man naturligvis ikke altid gøre, som man gerne ville, men man kan gøre det i sine tanker.

Tanker er levende, tanker er ting, og de kan arbejde menneskene på den kærligste måde. På denne måde begynder man at blive vænnet til at udsende kærlige tanker.

Jeg kan ikke kærtegne alle de mennesker, jeg gerne ville, og ikke på den måde, jeg gerne ville, men jeg kan gøre det i tankerne, jeg er i stand til at sende kærlige tanker ud. Det er også af kærlighed til menneskene, jeg har ofret mit liv. Jeg har fået lov at skabe disse analyser, og det er blevet min livsgerning at være med til at føre menneskene frem til lyset. Det er ikke i kraft af en ægteskabelig kærlighed, men en alkærlighed, en kærlighed til alle mennesker, en kærlighed uden betingelser, en kærlighed der ikke fordrer, at væsener skal være af det køn eller det køn. Det er denne kærlighed, der begynder at opstå i menneskene, og det er denne kærlighed, der i kraft af menneskets uforstand og misforståelse nu kaldes "homoseksualitet" og "perversitet", og noget forfærdeligt noget, som den i renkultur slet ikke er. Der er simpelthen kun tale om, at væsenet får sine poler i balance. Det færdige menneske har sine poler i balance og er dobbeltpolet.

16. En ny kærligheds tilsynkomst

Alle mennesker har to poler, men de fleste er hovedsagelig enpolede, fordi den modsatte pol ikke er færdigudviklet. Det er den modsatte pol i mennesket, altså den feminine i manden og den maskuline i kvinden, der skaber menneskebevidstheden. Det er denne modsatte pol, der skal udvikle kærligheden. Den har sin egen kærlighed, ligesom den ordinære pol har ægteskabskærligheden eller parringskærligheden. Den nye pol skaber mennesket og fjerner det fra dyrets tilstand. Mennesket skal ikke blive ved at være pattedyr og føde unger og leve i denne primitive tilstand. Det skal nå en ophøjet tilstand, hvor det bliver indviet til at leve i de åndelige verdener, dets rette livsopholdssted. Men for at kunne leve i disse højeste åndelige

verdener må mennesket have den bevidsthed, der er i Guds billede. Det må være færdig med at myrde, dræbe og føre krig osv., det må være nået op til at udstråle Guds ånd til alle sider. Det er jo det, det bliver opdraget eller udviklet til her på det fysiske plan. Denne ny kærlighed i menneskene kommer somme tider til syne således, at to væsener af samme køn kan kærtegne hinanden for meget. Så begynder menneskene at tænke, at det var da noget underligt noget, og det er der ikke noget at sige til. De kan jo ikke ane, at det er noget andet. De tror, der må være noget galt, men der er ikke noget galt.

17. Alkærligheden er baseret på en organisk tilstand

Menneskene kommer her ind i en meget vanskelig situation eller epoke, for denne kærlighedstrang, der opstår, er ikke baseret på ægteskab eller det modsatte køn. Den er baseret på mennesket i mennesket. Når et menneske får denne begavelse eller kærlighedstrang, må det holde af mennesket i mennesket, ligesom en kvinde må holde af en mand, og en mand må holde af en kvinde. Det er en evne, der opstår, og kærlighed kan ikke manifesteres uden en evne. Vi kan ikke se uden øjne eller høre uden øren, og vi kan heller ikke udfolde kærlighed uden at have en kærlighedsevne. Ligesom der er en organisk tilstand bag den ægteskabelige kærlighed eller parringskærligheden, er der også en organisk tilstand bag alkærligheden, ellers var den ingenting værd. Hvad skulle opretholde alkærligheden, hvis ikke den var en organisk tilstand?

18. Den nye kærlighed er misforstået og forhadet

Når denne nye kærlighed opstår i menneskene, er der mange, der misforstår denne dobbeltpo-

lethed, for den er blevet meget forvansket, eftersom menneskene må være bange for at vise, at de har en sådan sympati, at de virkelig kan holde af deres eget køn. Så har de holdt det tilbage og holdt det hemmeligt, og de bliver ved at holde det hemmeligt, og det bliver et sådant hemmelighedskræmmeri. Drifterne vokser og vokser, og der opstår en dæmning i mentaliteten, som før eller senere må sprænges. Denne kraft, der i sig selv er den højeste kraft i livet, baner sig vej til udløsning på en eller anden måde, og det kan efterhånden blive til perverse foreteelser, til lystmord, voldtægt, kleptomani og pyromani og alle de mange forfærdelige kedelige tilstande, hvor man ligefrem skal se det modsatte af det, der var meningen. F.eks. skal en pyroman helst se, at levende væsener brænder inde. Selvfølgelig kan der også være andre årsager til disse ting, men en af de store årsager er, at den nye kærlighed er forhadet. Den nye kærlighed er ikke blevet forstået, og i mange lande bliver to væsener af samme køn straffet, hvis man opdager, de har for stor følelse for hinanden.

Moseloven siger også, at to væsener af samme køn, der på denne måde har sympati for hinanden, er hjemfalden til døden. Moses var en rasende maskulin mand. Derfor kunne han føre disse vanskelige israelitter gennem ørkenen i fyrre år, derfor kunne han føre krig og være så streng, som han var. Men sådan er tiden ikke mere. Moses kom også til at erkende, at der ville komme en anden fører til menneskene, der var modsat ham. Denne anden fører var verdensgenløseren Kristus, som viste, at det er kærligheden, der skal føre menneskene; hos Moses var det magten og straffen.

19. Der skal også være moral bag den nye kærlighed

Her i verden har det "homoseksuelle" fået en særlig grim klang, men det skal man ikke tage højtideligt, for det er gerne udtryk for udskejelser hos dem, der har tabt al kontrol over be-

vidstheden. Denne nye kærlighed skal kultiveres og opdrages, og der skal være moral bag den, ellers bliver det til forargelse og fører til udskejelser. Menneskene kan også komme ind i en udvikling, hvor de får den modsatte pol alt for meget udviklet, og så ser vi nogle mænd, der nærmest er kvinder, og nogle kvinder, der nærmest er mænd. Alle disse forkvaklede ting har udviklet sig, fordi der ikke har været nogen vejledning, fordi man har ment, at det var noget galt. Det var noget, der skulle udslettes. Det var noget, man skulle straffe og holde nede. Sådan er det ikke mere, og i fremtiden vil der opstå en masse dobbeltpolede mennesker.

20. De største førere i menneskenes historie er dobbeltpolede

Det er dobbeltpolede mennesker, der har ført menneskeheden frem. De største i menneskeheden historie er ikke dem, der i den grad lever højt i enpoledheden. Man kan vel ikke tænke sig en fru Jesus? – Kristus var også hundred procent dobbeltpolet, ellers ville han ikke have fået den bevidsthed, han havde. Jeg kan tale af erfaring, fordi jeg selv er fuldstændig dobbeltpolet i balance. Jeg er lykkelig og glad for det. Jeg fortæller menneskene det, fordi det har givet mig den bevidsthed, de evner og den intime og urokkelige forbindelse med Guddommen, jeg har. Derfor ved jeg også, at menneskene ikke vil komme til at fortryde, når de arbejder sig frem til denne tilstand.

Det er dog ikke meningen, at man skal begynde at øve sig i at holde af sit eget køn. Det skal man endelig ikke prøve på, for så bliver det til en afsporing. Det skal vokse indefra, denne følelse skal komme helt af sig selv – og vokse langsomt. Det er ikke noget, man skal tilskynde, for så kan det som sagt tage overhånd og blive til en afsporing. Så kommer det ikke i balance, og bagefter kommer der lidelser og karma.

Men det, jeg gerne ville fremhæve, er, at menneskene får forståelse for, at der ikke bare

er tale om nogle perverse mennesker, men det er udtryk for en vældig guddommelig kraft, den guddommelige ånds fremtrængen gennem menneskene, som skal gøre dyret til menneske, som skal udslette de sidste dyriske rester og gøre mennesket til et guddommeligt væsen.

21. Overholdelsen af ægteskabsløftet

Der er også en ting til, jeg må fremhæve. Det kan være svært for mennesker, der i nogen grad har denne næstekærlighed udviklet, og som ikke er færdige med den ægteskabelige kærlighed, for så står de med to slags sympatier. Den ene sympati har bragt dem ind i et ægteskab, den anden sympati får dem til at holde af væsener af deres eget køn. Hvad så? – Ja, de kan jo ikke forlade ægteskabet. Ægteskabsloven siger, at en mand skal forlade fader og moder og holde sig til sin hustru, og til hustruen siger den, at manden er kvindens hoved ligesom Kristus er menighedens. Hvis en gift mand elsker en anden mand, så bedriver han jo hor mod sin kone. Hvis en gift kvinde elsker en anden kvinde, bedriver hun ligeledes hor mod sin mand. Det fører som regel ikke til noget lykkeligt. Her er et punkt, hvor man i højeste grad må føle moral, ellers bliver man selv afsporet.

Det er ikke blot det, at denne kærlighed fører til væsener af eget køn, den kan også gå i forbindelse med den ordinære pol, så det for væsener med denne større sympati, falder meget lettere at komme til seksuelt at synes om en ny partner og blive utro. Dengang væsenet var primitivt, havde det ikke næstekærlighed, og da var det let at holde sig til sin ægtefælle. Her er et felt, hvor man må sørge for at holde moralen.

Der er mennesker, der mener, at når man er så udviklet, behøver man ikke at være tro, det er gammeldags at være tro i ægteskabet. Det er fuldstændig forkert! – Selvfølgelig skal man ikke højtideligt afgive løfter for at bryde dem! – Hvis et menneske er gift og har børn, og

det får denne ny tendens, må det sige nej til den anden. Det må holde den anden borte, så længe det har sin forpligtelse. Et frit menneske er derimod et menneske, der ikke har lovet sig hen til ægteskab eller til noget andet menneske. At to sådanne frie mennesker holder af hinanden, skal vel ikke være en forbrydelse? – Det er jo den begyndende næstekærlighed.

22. Næstekærligheden retter sig hverken mod mand eller kvinde, men mod mennesket i mennesket

Ved næstekærligheden kan det se ud, som om væsenet kun holder af sit eget køn, men i virkeligheden holder det af mennesket i mennesket. Det drejer sig ikke om kønnet, om det er mand eller kvinde, men som sagen ligger, kan sådanne væsener ikke så nemt udfolde sin næstekærlighed overfor det modsatte køn. En mand kan f.eks. ikke så nemt udfolde denne næstekærlighed overfor en kvinde, for hun vil muligvis tro, at det er den ægteskabelige kærlighed. Derfor er det altid sådan, at det kommer mest til syne ved, at de elsker deres eget køn.

Men denne kærlighed kan også lave ulykker og lidelser. Det er jo galt, hvis den ødelægger et ægteskab eller blander sig ind i noget andet. Hvis et sådant menneske forfører et barn frem til en seksuel tilstand, er det i højeste grad umoralsk, og det kan blive til meget stor skade for barnet. Der skal selvfølgelig være en moral.

De mennesker, der har denne udvikling på den rette måde, ser man ikke så meget til, for de er fine og kultiverede og kunne aldrig tænke sig at genere andre mennesker med deres følelser, selvom de aldrig så gerne ville omfavne og kærtegne. Det er jo sådan, at når man har denne kærlige udvikling, vil man elske alle. Men man kan omfavne i sin bevidsthed. Ser man et billede i avisen, ser man et menneske på gaden, så er det mennesker man i den grad kunne holde af – sådan er det! – Det er tydeligt at se, at det er alkærlighed.

23. Hvad der kan frelse verden

Det er også tydeligt at se, at det er denne alkærlighed, der skal til. Når den kommer frem, kan man ikke lave forbrydelser eller være ond, bitter og hadefuld, så er det netop, at “man tilgiver ikke blot syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange.” Hvis verden skal blive frelst og blive det “himmeriges rige”, Kristus talte om, kan det kun ske ved alkærlighed. Det kan ikke ske ved ægteskab, selv om det er en guddommelig anordning i den epoke, hvor mennesket er i den primitive eller dyriske tilstand. Men efterhånden vokser alkærligheden frem i mennesket, og det bliver til et menneskeligt væsen, og menneskelige væsener kan lave en menneskeverden. Der hvor den kærlighed, der således kommer til syne gennem væsener af samme køn, bliver holdt moralsk, dér har man den kærlighed, der skal frelse verden. Der er ingen anden kærlighed, der kan frelse verden. Der er ingen anden magt, ingen våbenmagt, ingen anden form for mentalitet, der kan frelse verden og befri menneskene fra krig og lidelser, fra den mørke skæbne og de mørke tilstande. Der er kun dette ene: at komme til at holde af alle mennesker.

24. Hvem der kan forstå polanalyserne og har brug for dem

Vi har den guddommelige glæde, at denne kærlighed er i udvikling i alle mennesker, så det gælder om at passe og pleje den, så den får lov at vokse, så den ikke bliver straffet, bagtalt, vanæret og forvrænget, således som tilfældet er. Men det må man jo tilgive, fordi menneskene ikke kender den. Det er jo klart, at et menneske, der kun er bevidst i sin ægteskabelige tilstand, ikke kan fatte, at det andet kan være rigtigt. Det kan kun de fatte, som har det og er vokset ind i det. Der er millioner af mennesker, der er så langt fremme, og det er jo nærmest dem, der har brug for det nu. Jeg taler ikke til

dem, der er i lykkelige ægteskaber i dag, de har jo ikke så meget brug for det, men til dem, som er fremme i poludviklingen. Det er nødvendigt, det kommer frem i verden, for at det ikke skal blive endnu værre, at der ikke skal opstå endnu flere perversiteter, forvrængninger og misforståelser af denne guddommelige tilstand.

Hvad er så denne næstekærlighed? – Den er intet mindre end selve den guddommelige ånd, og den vil komme til at udløse sig gennem menneskenes forbindelser, gennem kærtegn, kys og omfavnelser. Den vil komme til at udløse sig i denne guddommelige vellystforømmelse, som kun var en bagatel i dyreriget og i det primitive menneskerige, den vil blive en åbenlys udstråling fra hvert eneste menneske til hvert eneste menneske, så det onde vil være fuldstændig forsvundet.

25. Den sidste tid på jorden

I den sidste tid på jorden vil menneskene komme til at elske alle, da vil alle have denne guddommelige evne, da vil ægteskabet ophøre og mennesker ikke mere fødes af kvinder. De får adgang til at kunne åbenbare sig på det fysiske plan ved materialisation, og de kan forsvinde fra det fysiske plan ved dematerialisation. Det kan de, fordi de er færdige med at være fysiske. De er her på det fysiske plan for at lære, hvad der er godt og ondt, og for at blive genier i at gøre det gode. Når de er genier i at gøre det gode, behøver de ikke være på denne “læreanstalt” mere, så er de kvalificeret til at leve i de højeste verdener og være Guddommen behjælpelig med at styre andre fysiske verdener og menneskeheder, der endnu sukker og støner under primitivitetens åg, under uvidenhed, pine og rædsler.

I de højeste verdener er der mange skønne ting, dér er kunsten kulminerende, dér er kun genier: i musik, malerkunst, billedhuggerkunst, litteratur, der er genier på alle felter, ellers var de jo ikke færdige mennesker. Der

har man adgang til de største kunstneriske skabelser, ja selv fantasien kan ikke overdrive det. Hvis man følger logikken, så kan jeg ikke med min største fantasi i tilstrækkelig grad vise denne vældige guddommelighed, der her åbenbarer sig for menneskene.

Her på jorden vil menneskene nå frem til at få en guddommelig verden, som jeg har beskrevet i *Livets Bog*, en fysisk verden, hvor pengene er forsvundet, hvor alle de mange uhyggelige ting, politiske kampe og krigstjeneste vil være ophørt. Det er i denne epoke, menneskene opnår den sidste store indvielse: den kosmiske bevidsthed, og derfor behøver de ikke fødes på jorden mere, undtagen de har lyst til at besøge den. De kan materialisere og dematerialisere sig, og fremtidens mennesker vil således både komme til at leve blandt materialiserede væsener og væsener, der hører til kloden. Det vil blive en ganske dagligdags oplevelse, at man har besøg af væsener fra den åndelige verden.

26. Den største hindring

Så skøn er den guddommelige plan, og alt det har menneskene i vente. De skal kun fjerne dét fra deres bevidsthed, som hindrer dem i at komme frem til det. Hvad er det så, der hindrer dem i at være med til at frelse verden? – Ja, det er der, hvor de ikke kan tilgive deres næste, hvor de har lyst til at bagtale og hævne sig, hvor de er misundelige og jaloux osv. Alle disse realiteter er det, der holder menneskene tilbage på mørkets plan.

Lige så snart man begynder at træne sig i at bekæmpe sådanne ting og når frem til ikke at gøre dem, vil man opdage, at man vokser. Man vil opdage, man ikke er det samme menneske mere. Man begynder at opdage, at tilværelsen bliver lysere og lykkeligere. Der er ikke noget mere lykkeligt end dette at udstråle Guds ånd til omgivelserne. Det kan man gøre gennem tale, men også gennem mange andre for-

mer for genialitet: kunst, videnskab osv. Det er det, der bliver den store oplevelse i de høje guddommelige verdener.

27. Alle mennesker vil blive dobbeltpolede

Det man kan gøre i dag, er at erindre denne guddommelige plan og sætte sig ind i alt dette. Man kan tænke over disse realiteter, selvom de måske virker forbavsende, og selvom man måske til at begynde med har antipati imod det, kan man prøve at forstå, der er ingen anden vej! – Alle vil blive dobbeltpolede! – Men alle behøver ikke at blive perverse. Det er udskejelser, der dukker op, fordi andre ting eller realiteter kommer ind i billedet. Hvis man følger den moral, der nu bliver givet, vil man ikke blive pervers, så vil man blive ved at stråle også gennem denne tilstand. Menneskeheden vil komme til at forstå disse dobbeltpolede væsener, akkurat ligesom man i dag forstår en mand og en kvinde. Men tidligere har man ikke forstået, at det virkelige menneske i Guds billede hverken er mand eller kvinde, men et levende menneske – et væsen med disse to principper i guddommelig forening, således at det kan føle både den maskuline og feminine tilstand. Guddommen er hverken mand eller kvinde, Guddommen er et væsen, der udstråler både den maskuline og den feminine tilstand.

28. Nydelsen af kundskabens træ

Således ligger verdensplanen, og det er det, der er verdens frelse. Atomvåben, krige osv. er blot med til at skabe de lidelser, menneskene endnu mangler for at blive humane. Hvis man er human og kun vil være human, hvis man viger tilbage fra at dræbe, så behøver man ikke være bange for krigen, så er man allerede begyndt at være i Guds strålekraft, så er man begyndt at

være i den rigtige menneskelige tilstand. Krige er noget, der skal finde sted, for det er en indvielse. Hvis menneskene ikke fik lov at nyde af kundskabens træ, ville de blive ved at skabe våben og være onde, de ville ikke blive færdige mennesker. Derfor må vi forstå, at det er et led i den guddommelige plan.

29. Livet er vidunderligt og dejligt, når man forstår at leve det rigtigt

Der er intet, der forhindrer, at vi i vor egen tankeverden kan skabe himmeriges rige. Kristus sagde, "himmeriges rige er inden i jer". Det er inde i os selv, vi skal begynde. Hvis det ikke begynder derinde, så kommer det aldrig ud i den ydre verden. Der er ikke noget mere glædesfrembringende end dette at begynde at skabe himmeriges rige inde i sin egen bevidsthed. Det skaber tryghed, livsglæde, sundhed, ja det skaber en hel masse guddommelige ting, som menneskene i dag savner, fordi de ikke forstår at leve livet rigtigt. Livet er vidunderligt og dejligt, men man skal forstå at leve det, dvs. man netop skal tilgive og udstråle lys og varme til alle sider og ligesom vort forbillede solen lyse ind i menneskenes bevidsthed og oplyse deres isterræner, frosne sumpe, mørke tilstande og smelte alt dette med sin varme og kærlighed. Så er der noget ved at leve, og så er man med til at frelse verden!

Artiklen er lavet på basis af en båndoptagelse af et foredrag afholdt af Martinus i Kosmos Ferieby, mandag den 11. juli 1966. Stykoverskrifter og bearbejdelse af båndafskrift af Ole Therkelsen. Godkendt i rådet 28.04.2002. Første gang bragt i *Kosmos* nr. 12, 2002. Artikel-id: M2490.